

5. Ik wil een beugel!

Om de tanden van Lisa recht te krijgen draagt ze een beugel. Een echte. Met een roze gehemelte en een ijzerdraad om haar tanden. Je hoort het als ze haar beugel in heeft. Ze slist dan een beetje. Soms loopt er wat speeksel uit haar mond. Als ze hem niet in heeft, bewaart ze haar beugel in een glas water. Dat staat op het rekje tussen de spiegel en de lavabo in de gang op de derde verdieping.

Telkens als ik naar boven ga, kijk ik naar haar beugel. Mijn vingers branden, mijn ogen prikken. Ik wil er ook een! Met ijzerdraad of kauwgom maak ik er zelf één. Je ziet een klein streepje op mijn tanden en ik spreek net zoals Lisa. Dat is niet zo makkelijk. Ik krul mijn tong en duw het puntje tegen mijn gehemelte. Er komt heel veel speeksel aan te pas. Het voelt fantastisch!

Het is zondagochtend. Scouts-tijd! Vandaag gaan we op tocht. We vertrekken in Hemiksem en nemen de overzetboot aan de Schelde.

Aan de overkant loop ik naast mijn nicht Elke. Ze is lang en dun. Een lange, dunne spriet. Elke heeft rood haar en ze lacht bijna altijd. Het leuke aan Elke is dat je haar veel kan wijsmaken. Ze gelooft haast alles wat je zegt.

Ik duw het puntje van mijn tong tegen mijn gehemelte en kijk haar aan.

‘Elke,’ zeg ik, ‘ik heb een brug!’

‘Een wat?’ vraagt ze.

‘Een beugel, zoals Lisa, kijk maar!’ Ik trek mijn mond open.

‘Waar dan Bet? Ik zie niks.’

‘Jawel, Elke, kijk eens heel goed naar mijn gehemelte. Het is een heel speciale beugel. Alleen een gehemelte.’

Ik slis een beetje. Een paar druppeltjes speeksel komen op haar neus terecht. Net echt. Ik leg mijn hoofd in mijn nek en trek mijn mond open, zo ver als ik kan. Elke kijkt in mijn mond. Heel aandachtig.

‘Ah ja, nu zie ik het,’ zegt ze.

Ik straal. Ze gelooft me!

Na een hele dag beugelpraten, doet mijn tong pijn en zijn mijn kaken stijf.

Ik kom thuis en loop meteen naar boven. Langs het glas met de beugel. Mijn vingers jeuken, mijn tenen kriebelen, mijn billen trillen. Ik wil, ik moet. Ik kijk even over mijn schouder. Niemand in de buurt. Voorzichtig neem ik de beugel uit het glas en steek hem in mijn mond. Hij past precies. Ik heb een beugel! Een echte!

Ik bekijk mezelf in de spiegel en lach mijn tanden bloot. Je ziet het zilveren streepje. Wauw! Ik trek gekke bekken. Ik praat tegen mijn spiegelbeeld. Ik ben Lisa. Lisa en ik lijken een beetje op elkaar, dat zegt iedereen. Maar ik heb een grotere mond. De beugel begint te knellen. Dat doet pijn. Het is niet meer leuk. De beugel moet uit. Nu!

Hij zit vast. Ik trek en duw. Het lukt niet. Ik pruts aan de ijzerdraad. Dat helpt niet. Mijn hoofd draait, mijn buik doet

pijn. De tranen springen in mijn ogen. Ik kan bijna niet meer ademen. Ik trek zo hard als ik kan. Ja, los! Oeps, het haakje is afgebroken en er komt bloed uit mijn mond. De beugel is stuk. Ik kan het bijna niet geloven. Dat zo'n beugel stuk kan, dat verwacht je toch niet?

Met knikkende knieën loop ik de trap af. Elke trede kraakt. De onderste het hardst. Mijn moeder is druk in de weer met potten en pannen.

'Mama.' Ze hoort me niet.

'Mama, kijk.' Mijn mond is droog. Ik voel het bonzen van mijn hart. Langzaam doe ik mijn hand open. De kapotte beugel wordt zichtbaar.

Mijn moeder kijkt er naar, vol ongeloof.

'Maar Bet, hoe heb je dat nu weer voor elkaar gekregen?' Ze schudt haar hoofd.

'Gewoon,' fluister ik.

'Gewoon? Hoezo gewoon? Wat heb je gedaan, Bet?' Haar stem klinkt met elk woord een beetje scherper. Ik voel het krassen in mijn buik.

'Ik heb hem even geprobeerd. Ik wil er ook een, maar mijn tanden staan recht. Deze beugel past niet. En nu is hij stuk...?' Halverwege mijn verhaal kan ik mijn tranen niet meer bedwingen. Die stomme beugel!

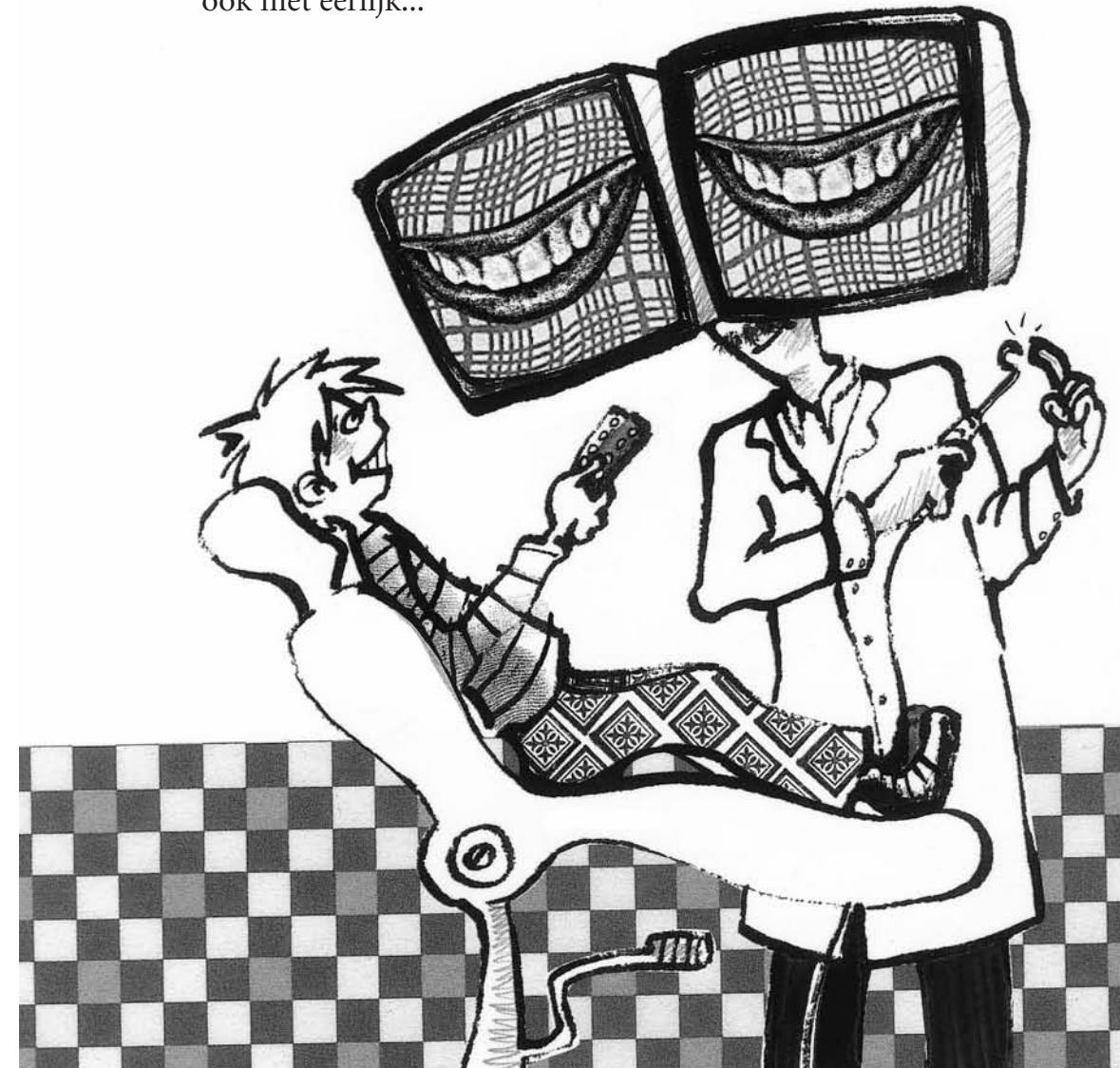
'Betje toch,' zegt mijn moeder. Haar stem is weer zacht en warm. Mijn moeder begrijpt bijna alles.

Mijn zus moet naar de tandarts voor een nieuwe beugel. Ze vindt het vreselijk. En dat laat ze me duidelijk merken. Ik be-

grijp niet waar ze zich druk over maakt. Ik vind het leuk bij de tandarts. Ze maakt voortdurend grapjes en loopt op witte klompen. Ze draagt een doekje voor haar mond, net zoals in het ziekenhuis. In de glazen van haar bril kun je zien wat ze in je mond uitspookt. Het zijn net twee kleine tv'tjes. Het is nooit stil bij de tandarts. De geluiden zijn spannend. Ze passen precies bij de beelden op de tv'tjes.

Lisa kan er niet om lachen. Ze houdt niet van de tandarts en ook niet van haar beugel.

'Het is niet eerlijk,' zegt ze. Daar heeft ze gelijk in. Ik vind het ook niet eerlijk...

6. Pietje en Patje

De paasvakantie is bijna voorbij. We zijn naar zee geweest. Dat doen we elk jaar.

Het was leuk. Aan zee krijgen we iedere dag een ijsje. Ik neem steeds hetzelfde. Een bol chocolade en een bol vanille. Ik vind het elke dag even lekker.

Nu ben ik bij Trien. Trien heeft lang, donker haar en een hoge stem. Als ze lacht, verschijnen er kuiltjes in haar wangen. We kennen elkaar al heel lang. Van in de wieg, zegt mijn moeder. Maar daar herinner ik me niet veel meer van.

Samen met haar broer en haar konijn Flap woont ze in een groot flatgebouw op de zevende verdieping. Flap is zwart met witte vlekken en heeft slappe, lange oren. Er is een stukje van zijn staart. Dat ziet er zielig uit. Trien en ik zitten in dezelfde klas.

We eten boterhammen. Wit brood met een dikke laag choco. Door het gaatje in de bovenste snee piept een lik choco. Die hap bewaar ik voor het laatst. Thuis eten we alleen donkerbruin brood. Altijd alles vers en gezond. Dat moet van mijn moeder.

‘Van vers en gezond eten krijg je energie,’ zegt ze altijd. En een uur later klaagt ze dat ik te veel energie heb. Op vrijdagavond mogen we chips eten bij de tv. Dan hebben we wat minder energie.

Trien en ik drinken een groot glas cola en geven Flap eten.

Korrels en de korstjes van mijn boterhammen. Soms spelen we moedertje en vadertje of we maken kleren voor onze barbies. Vandaag hebben we nergens zin in. We vervelen ons. Ik zit op de vensterbank voor de haard. Ik wiebel met mijn benen en kijk om me heen. Ik staar naar de gele eieren die als paasversiering in de planten hangen.

‘Ik weet wat!’ roep ik.

Trien valt bijna van haar stoel.

‘Ik schrik me rot!’ roept ze even hard als ik.

We staren elkaar even aan. En dan rollen we over de grond van het lachen.

‘Jij weet dus wat?’ helpt Trien me herinneren.

‘We verkleden ons als paasei en gaan van deur tot deur een liedje zingen.’

‘Als paasei?’ Voor jou is het niet moeilijk, jij bent al een ei,’ plaagt ze, maar ik zie dat ze het een leuk idee vindt.

Met Nieuwjaar, Driekoningen en carnaval verkleden we ons ook altijd. We gaan dan zingen aan alle deuren! Dat mag, helemaal alleen, zolang we in het flatgebouw blijven.

We trekken de kast open waarin allerlei stoffen liggen opgeslagen en zoeken iets om ons als ei te vermommen. We kleuren ons gezicht helemaal geel. Om ons hoofd strikken we een lint. Het ziet er prima uit. Het lint van Trien is paars met goud, dat van mij glanzend groen.

We maken een tekst en verzinnen er een melodietje bij.

*‘De klokken zijn gekomen,
speciaal uit het verre Rome,
bimbambimbam bimbambei
geef ons iets kleins en wij zijn blij!’*

We bedenken er een dansje bij. Terwijl we ons lied zingen, houden we ons hoofd schuin. Allebei tegelijk, eerst naar de ene, dan naar de andere kant. Net een klok die luidt. Bim-bam bimbam. We oefenen voor de spiegel. Het ziet er goed uit. Ik ben liever een ei dan een boom. We gaan meteen op pad. We beginnen op de onderste verdieping. De mensen kijken ons eerst raar aan, maar beginnen dan te lachen. Ze geven ons iets lekkers of een paar centen.

Onze tas zit bijna vol en wordt steeds zwaarder. Allemaal chocolade eitjes. Nog een paar verdiepingen en we zijn klaar. We zijn al een beetje hees. Eindelijk zijn we op de hoogste verdieping. In de hal hangt een vreemde geur. We bellen aan bij nummer 27c. Een meneer met grote handen opent de deur. Omdat dit onze laatste deur is, doen we extra ons best: 'De klokken zijn gekomen...'

De man kijkt ons aan. Hij wrijft over zijn kin en loopt weer naar binnen. Trien kijkt naar me en trekt haar neus op. Ze trekt aan mijn mouw.

'Kom Bet,' zegt ze, 'hij is vies en gierig. Wegwezen.'

Ik hoor gepiep en blijf staan.

'Trien, wacht op me!' schreeuw ik.

De meneer komt terug. In zijn hand houdt hij twee gele kuikens. Ze piepen aan één stuk door!

'Kijk eens hier,' zegt hij. 'Geen Pasen zonder echte kuikens. Zo is het toch?'

Hij reikt me de kuikens voorzichtig aan. Twee donzige kuikens! Ik kan het niet geloven. Zo'n groot cadeau hebben we nog nooit bij elkaar gezongen. Voorzichtig loop ik naar de lift. De kuikens zijn lief en voelen lekker zacht aan. Trien houdt de

deur open. Ik ga niet graag met de lift. Trien zet hem soms stil om me te plagen. Flauw.

‘We moeten snel zijn, Trien. Die beestjes krijgen het koud,’ zeg ik. Trien legt de lift niet één keer stil. Jammer dat ik niet altijd kuikens kan meenemen in de lift.

Trots laten we Triens moeder zien wat we gekregen hebben. Die kan er niet om lachen.

‘Bah,’ zegt ze vol afschuw, ‘geen vieze beesten in mijn huis! Neem ze maar mee naar Bet d’r huis. Dan kan je ze loslaten in de tuin.’

Ze legt krantenpapier in een doos en prikt gaten in het deksel. Ondertussen verdelen Trien en ik onze eitjes. Trien krijgt er meer, want ik krijg de kuikens. Met de doos onder mijn snelbinder fiets ik voorzichtig naar huis. De strik zit nog rond mijn hoofd.

‘Hahaha, een ei op een fiets!’ roept een buurjongen lachend. Poeh, ik doe net alsof ik niks hoor. Soms moet je jongens gewoon links laten liggen.

In het midden van de straat is de spoorweg. De bel rinkelt en de slagbomen gaan neer. Ik wacht en tel: 32, 31, 30... bij 3 gaan de slagbomen weer omhoog. Dat is altijd zo.

Na de reactie van Triens moeder pak ik het thuis anders aan. Ik trek een droevig gezicht. ‘Mama, kijk, een meneer uit Triens flat deed deze kuikens weg. Niemand wil ze. Mag ik ze houden? Ik zal heel goed voor ze zorgen.’ Het mag.

We zetten de kuikens in een grote kartonnen doos op de kast in de speelkamer, naast de piano. Ik vind dat ze al een stuk blijer piepen. Ik geef ze water en graan.

‘Dat Pietje, dag Patje,’ zeg ik. Want zo heten ze voortaan.